

vergundt een sarck int nieu pleyntge, nombreert met nr. 131 als vooren is geweest, ende dese alsnu blijft aan de Kerck”.

Maar verreweg het meest zal deze wanorde veroorzaakt zijn, toen de kerk in 1795 als kazerne voor de Fransche cavalerie werd ingericht, misschien ook, maar allicht in mindere mate, toen zij in 1814 nogmaals als kazerne, thans voor de Nederlandsche Nationale Militie, dienst moest doen. Hoe in die revolutiedagen in de kerk moet zijn huisgehouden, kon men voldoende beseffen, als men een blik wierp op de zerken alleen. Van tal van steenen toch zijn de wapens uitgehakt, andere zijn geheel stuk geslagen en de verbijsterende verbreking van de volgorde der nummering kan alleen verklaard worden, als men aanneemt, dat toen vele zerken van hun plaats genomen en zoozeer beschadigd zijn, dat het nummer verloren raakte en het stadsbestuur bij het wederom in orde brengen der kerk voor de plaatsing van een groot aantal elke aanwijzing miste.

Wat nu de grafschriften betreft, die hierachter zijn afgedrukt, moet dadelijk worden toegegeven, dat zij van elk godsdienstig of letterkundig belang ontbloot zijn. Vrome dichtregelen, zooals men elders op graven aantreft, waarin de(n) afgestorvene een laatste groet wordt gebracht of uitdrukking wordt gegeven aan de smart der achtergeblevenen of het vaste geloof op een zalig wederzien wordt uitgesproken, zal men hier te vergeefs zoeken. Een kreet van wanhoop zal men hier niet hooren, een uiting van berusting als:

„Wie, wie van alle menschenkinderen
Kan ooit Gods wijzen raad verhinderen!”
evenmin aantreffen.

Ook een grimmig-lakoniek grafschrift, als:

„Here lies Pat Shane,
That's very true;